

en Række af Nar har arbejdet ikke saa lidt i de lokale Dyrskuer ude paa Landet. Det er derfor en Sag, der kommer ind under min direkte Virksomhed. Da Betænkningen fremkom, var det med stor Interesse, at jeg saa efter, hvad Finansudvalget havde gjort med denne Bevilling. Jeg blev ikke meget flogere, idet der i Betænkningen udtales, at „Kont der i Udvalget har været delte Meninger om Hensigtsmæssigheden af at forhøje denne Bevilling med 15,000 Kr., saaledes som foreslaaet, har man dog ikke villet stille Forslag om at nægte Beløbet“. Nu udtalte den højtærede Minister, at Grunden til, at Sagen var stillet i Bero til tredje Behandling var den, at der ønskes søgt Oplysning om Præmieringsforholdet i det hele. Den højtærede Minister udtalte, at det var bekendt, at Præmiebeløbene udstykkes altfor meget. Man var endog naaet ned til Beløb af 3 à 4 Kr., til en Ko f. Gs. Nu skal jeg ikke nægte, at den højtærede Minister i dette Stykke har Ret. Sær, hvis man vil sætte 4 à 5 Kr., vil det i mange Tilfælde slaa til. Der kan derfor nok være Grund til at undersøge Præmieringsforholdene i det hele. Jeg vil dog prøve paa at oplyse lidt nærmere, hvad der er Grunden til, at Udstyknngen virkelig er naaet ned til det Minimum som det nævnte. Den, der har fulgt vore lokale Dyrskuer i en Række af Nar, vil vide, at tidligere bare de Kreaturer, der fremstilledes paa Dyrskuerne, et helt andet Præg end nu. Den Gang vare Kreaturerne saaledes, at der var 1, 2, 3 gode Individier i hver Klasse, saa tog det stærkt af, og saa havde vi mindre gode Individier for Resten over hele Vintren. Det var ganske naturligt. Den almindelige Mening om det hensigtsmæssige i at opdrætte og holde gode Kreaturer var endnu ikke rigtig slaaet ned i den almindelige Folkebevidsthed. Det var kun enkelte fremskredne Landbrugere, der vare naaede til at holde virkelig gode Kreaturer. Der var som Følge deraf ingen Grund til at udstykke Præmierne, thi der var ikke andre præmieverdige Kreaturer end disse enkelte Individier. Nu er Forholdet et helt andet. Man ser endnu ogsaa paa de lokale Dyrskuer enkelte Individier, der særlig udmærkede sig fremfor andre, men det er nu meget mere almindeligt, at hele Bestanden i de enkelte Klasser ere virkelig gode Kreaturer. Naar man nu har fundet første Præmierne — de Kreaturer udpræge sig let, lade sig let udfinde —, er Forholdet dette, at der saa gennem hele Rækken findes præmieverdige Individier. Det er Grunden til Udstyknngen af Præmiebeløbene. Man kan ogsaa se denne Sag

fra en anden Side, nemlig saaledes, at Præmieringssystemet netop har virket i den rigtige Retning, idet det nu er gaaet op for de jævne almindelige Landbrugere, som have de mindre Besætninger, at det, der betaler sig, er de gode Individier. Præmieringsystemets Opgave er at klargøre det for Landbrugerne, at det, der betaler sig bedst, er det bedste af, hvad der kan fremstilles af Kreaturer. Naar vi altsaa kunne gaa ud fra, at Præmieringen har virket, som den burde, og det tror jeg man kan slaa fast, er der efter min Mening al Anledning til at forhøje Beløbet. Fremgangen med Hensyn til Fremstillingen af Dyr beviser netop, at vi maa have flere Penge hertil. Det oplyses i Bemærkningerne til Finansloven, at Landbosforeningernes Antal er tiltaget ganske overordentlig — saa vidt jeg husker, er Antallet nu oppe paa ca. 100 — og paa Grund af, at der stedse fremstilles flere og flere Kreaturer, har det været umuligt for Staten med det Beløb, der er bevilget paa Finansloven, at opfylde de Forudsætninger, som Husdyrloven af 1887 gaar ud fra, nemlig at Staten skulde tilskyde et lignende Beløb, som de lokale Landbosforeninger selv tilskyde. Der oplyses her i Bemærkningerne, at Statens Bidrag i det forløbne Nar er gaaet 21 pCt. under, hvad Landbosforeningerne selv tilskyde. Dette beviser altsaa, at der er en absolut Mangel paa Penge. Det er derfor ikke saa meget Udstykningsprincippet, der er Marsag til de smaa Præmiebeløb, som det er Penge-mangel. Man mangler Penge, idet de lokale Landbosforeninger ikke mægte at tilskyde saa store Summer ud over det, der ofres fra Statens Side, at der kan gives nogenlunde rimelige Præmier. I den Landbosforening, som jeg har den Ære at være Repræsentant for, saa vi fra Staten 12—1,300 Kr. aarlig, medens vort hele Præmiebeløb gaar op til ca. 3,000 Kr. aarlig. Det er derfor en ikke saa ringe Sum, vi maa savne, og det gør, at Præmierne maa udstykes alt for meget. Naar vi saa et tilsvarende Beløb af Staten som det, vi selv maa tilskyde, antager jeg, at vi atter kunne saa Præmieringen ind i et Spor, der kan være til Fremme for Opdrætningen her i Landet. Man kunde naturligvis optage Spørgsmaalet om, hvorvidt dette System naar, hvad der er tilfattet, nemlig at klargøre det for den almindelige Landbruger, at, hvad det kommer an paa, er at opdrætte gode Kreaturer, men det skal jeg dog ikke komme ind paa her. Det vilde føre for vidt. Jeg ser nok, at Præmieringsystemet har mange Mangler. Jeg tror ikke, at det vil være virksomt nok til at blive den